משניות מבוארות

מסֶכֶת מְגִלָּה פרק א

פרק א א) בזמן שקדשה בית דין החדש **מגילה נקראת לפעמים באחד עשר**, בארבעה עשר, **בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות** מאחד עשר ולא יותר. מחמשה עשר, ומפרש התנא כיצד? **כרכין המקפין חומה מימות יהושע בן נון**, שכבש ארץ ישראל **קורין בחמשה עשר.** כדכתיב (אסתר ט, יז) "על כן היהודים הפרזים היושבים בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר" ומדכתיב בארבעה עשר מקפים בחמשה עשר **וערים גדולות**, שאינן מקפין חומה **קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים** מקדימין לקרות **ליום הכניסה** לעיר לצמיתות. דהיינו יום שני וחמישי שלפני י"ד. לפי שבית דין יושבין בשני וחמישי מתקנת עזרא, וישנו אומרים מפני שמתכנסין לקריאת התורה, ומשום שאין בני הכפרים בקיאין כל כך לקרות וצריכין שיקראנה להם אחד מבני העיר, לא הטרחוהו לבוא עוד הפעם ביום י"ד, כדי שיהיו פנוים לספק מים ומזון לאנשיהם ולהספיק להם צרכי פורים, ובמקום שאין מתכנסין קורין בזמנן, דילף בגמרא הטעם שהוסיפו עוד שלשה ימים, מדכתיב (שם שם, לא) "לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם" מרבה עוד שני זמנים, דהנה ליה לכתב בזמנם, ושלשה עשר לא צריך לרבות, שאנו נקהלו כל ישראל לחרב בשונאיהם, וו"ו וי"ו אי אפשר לגמאר ולא יעבור: **ב) כיצד,** קורים בכפרים כגון אלו הזמנים, **חל להיות יום ארבעה עשר** באדר בשני, בשבוע שהוא יום הכניסה **כפרים וערים גדולות קורין בו ביום**, בארבעה עשר, **ומקפות חומה למחר,** בחמשה עשר, **חל ארבעה עשר להיות בשלישי או ברביעי, כפרים מקדימין ליום הכניסה,** דהיינו שלשה עשר או שנים עשר שהוא שני בשבוע, **וערים גדולות קורין בו ביום**, בארבעה עשר, **ומקפות חומה למחר,** חל להיות יום ארבעה עשר בחמישי, **כפרים וערים גדולות קורין בו ביום**, דמיום הכניסה שהוא בה' ליום הכניסה הקודם שהוא באחד עשר לא מקדימין, **ומקפות חומה למחר, חל** יום ארבעה עשר **להיות ערב שבת, כפרים מקדימין ליום הכניסה,** שהוא בשלשה עשר, **וערים גדולות, ומקפות חומה שזמנן** בשבת שהוא חמשה עשר מקדימין, ובין פרזים בין מקפין **קורין בו ביום**, בארבעה עשר שבשבת אין קורין בתורה שלא יבא אצל בקי ויעבירנו ד' אמות ברשות הרבים, ואין מאחרין אותה לאחר השבת, דכתיב (שם שם ט"ז) "לא יעבור" שלא יקרא בשבת ויעבור, אין עסיבת ביום שלא חמשה עשר בשבת אותה בערב שבת, ויש אומרים שאם מאחרין אותה לאחר השבת, **חל** ארבעה עשר **להיות בשבת, כפרים וערים גדולות מקדימין וקורין ליום הכניסה,** שהוא בחמישי שקדם לשבת, **ומקפות חומה למחר,** ביום חמשה עשר. **חל ארבעה עשר להיות אחר השבת** ביום ראשון, **כפרים מקדימין ליום הכניסה,** בראשון, **וערים גדולות קורין בו ביום**, בארבעה עשר, ובזמן הזה שאין שלוחין יוצאין לקדוש החדש לקבע חג הפסח, ורק הכל מתפללין בקריאת

מסֶכֶת מְגִלָּה

פרק א מגִלָּה נִקְרֶאת בְּאַחַד עָשָׂר, בִּשְׁנֵים עָשָׂר, בִּשְׁלֹשָׁה עָשָׂר, בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר, וְלֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. כְּרַכִּין הַמְקֻפִּין חוֹמָה מִימוֹת יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן, קוֹרִין בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר. כְּפָרִים וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת, קוֹרִין בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, אֶלָּא שֶׁהַכְּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה: **ב** כֵּיצַד, חָל לִהְיוֹת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר בְּשֵׁנִי, כְּפָרִים וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת קוֹרִין בּוֹ בְּיוֹם, וּמְקֻפּוֹת חוֹמָה לְמָחָר. חָל לִהְיוֹת בַּשְּׁלִישִׁי אוֹ בָרְבִיעִי, כְּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה, וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת קוֹרִין בּוֹ בְּיוֹם, וּמְקֻפּוֹת חוֹמָה לְמָחָר. חָל לִהְיוֹת בַּחֲמִישִׁי, כְּפָרִים וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת קוֹרִין בּוֹ בְּיוֹם, וּמְקֻפּוֹת חוֹמָה לְמָחָר. חָל לִהְיוֹת עֶרֶב שַׁבָּת, כְּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה, וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת וּמְקֻפּוֹת חוֹמָה קוֹרִין בּוֹ בְּיוֹם. חָל לִהְיוֹת בְּשַׁבָּת, כְּפָרִים וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת מְקַדִּימִין וְקוֹרִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה, וּמְקֻפּוֹת חוֹמָה לְמָחָר. חָל לִהְיוֹת אַחַר הַשַּׁבָּת, כְּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה, וַעֲיָרוֹת גְּדוֹלוֹת קוֹרִין בּוֹ בְּיוֹם, וּמְקֻפּוֹת חוֹמָה לְמָחָר: **ג** אֵיזוֹ הִיא עִיר גְּדוֹלָה, כָּל שֶׁיֵּשׁ בָּהּ עֲשָׂרָה בְּטַלְּנִים. פְּחוּת מִכָּאן, הֲרֵי זֶה כְּפָר. בְּאֹהֶל אָמְרוּ, מְקַדִּימִין וְלֹא מְאַחֲרִין. אֲבָל זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים וְתִשְׁעָה בְּאָב וְחַגִּיגָה וְהַקְהֵל, מְאַחֲרִין וְלֹא מְקַדִּימִין. אַף עַל פִּי שֶׁאָמְרוּ מְקַדִּימִין (וְלֹא מְאַחֲרִין), מִתְּרִין בְּהִסְפֵּד וּבְתַעֲנִיּוֹת וּמִתְּנוֹת לָאֶבְיוֹנִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִימָתַי, מִקּוֹם שֶׁנִּכְנָסִין בְּשֵׁנִי וּבַחֲמִישִׁי. אֲבָל מִקּוֹם שֶׁאֵין נִכְנָסִין לָא בְּשֵׁנִי וְלֹא בַחֲמִישִׁי, אֵין קוֹרִין אוֹתָהּ, אֶלָּא בְּזִמְנָהּ: **ד** קָרְאוּ אֶת הַמְּגִלָּה בְּאַדָּר הָרִאשׁוֹן וְנִתְעַבְּרָה הַשָּׁנָה, קוֹרִין אוֹתָהּ בְּאַדָּר הַשֵּׁנִי, אֵין בֵּין אַדָּר הָרִאשׁוֹן לְאַדָּר הַשֵּׁנִי אֶלָּא קְרִיאַת הַמְּגִלָּה וּמַתְּנוֹת לָאֶבְיוֹנִים: **ה** אֵין בֵּין יוֹם טוֹב לַשַּׁבָּת, אֶלָּא אֹכֶל נֶפֶשׁ בִּלְבָד. אֵין בֵּין שַׁבָּת לְיוֹם הַכִּפּוּרִים, אֶלָּא שֶׁזֶּה זִדּוֹנוֹ בִּידֵי אָדָם וְזֶה זִדּוֹנוֹ בְּכָרֵת.

הַמְּגִלָּה, שֶׁשְּׁלֹשׁוֹת יוֹם אַחַר קְרִיאָתָהּ טוֹבְעִין פֶּסַח, לְפִיכָךְ אֵין קוֹרִין אוֹתָהּ אֶלָּא בְּזִמְנָהּ, פְּרָזִים בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, וּמְקֻפִּים בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר, בַּחֲמִשָּׁה חָמֵץ בִּימִים אַחֲרוֹנִים וּנְזוֹנִים מִשֶּׁל צִבּוּר, כְּדֵי שֶׁיִּהְיוּ מְצוּיִן תָּמִיד בְּשֶׁעַת בְּטַלִּים, שֶׁבְּטֵלוּם מִמְּלַאכְתָּם וְנִזּוֹנִים מִשֶּׁל צִבּוּר, וְלֹא יִהְיוּ בְּכָרֵת.

ג) איזו היא עיר גדולה פרק ב שיש בה עשרה בטלנים, שבטלים ממלאכתם ונזונים משל צבור, כדי שיהיו מצוין תמיד בשעת התפילה. **פחות מכאן, הרי זה כפר.** שיכולים להקדים ליום הכניסה, **באהל** בזמנים של מגלת אסתר **אמרו,** חכמים **מקדימין,** אם חל פורים בשבת **לא מאחרין,** אבל **זמן עצי כהנים** שהיו משקפות בישראל שקבעו להם זמן להביא עצים למערכה ומביאין מעמקם קרבן עצים והוא עולה שאין מביאין בשבת קרבן נדבה, אם חל בשבת מאחרין ליום ראשון, שעדיין לא הגיע זמנן, **ותשעה באב** אם חל בשבת מאחרין **לאחר השבת,** דבדעבוד לא מקדימין, והוא הדין שאר תענית (חוץ מתענית אסתר דלא מקרעינן אין אין לאחרה מפני הפורים) **וחגיגה** קרבן שמביאין בחג אם חל יום טוב בשבת, דוחין שלמי חגיגה למחר כיון שיש לו תשלומין כל שבעה, **והקהל** שהיה המלך קורא במוצאי שביעית הספר משנה תורה מתחלת החומש עד סוף פרשת שמע ולא יהא שמוע, ומעשר

ומעשר

תעשר עד מלבד הברית שאינה כרת אתם בחרב (רמב"ם) והיו חייבים לקבוע הנשים ובשבת אי אפשר לקרות הטבר שאין יכולים ללך. **מאחרין ולא מקדימין** דעדיין לא בא זמן חיובן, **אף על פי שאמרו** חכמים בברייתא המגילה ומתנות (**ולא מאחרין**), **מתרין** ביום קריאת המגלה המפקדם **בהספד ובתענויות ומתנות לאביונים.** אם נתן ביום קריאת המגילה יצא ידי חובתו (רמב"ם) אבל לא משלוח מנות שהוא שייך לזמן הסעדה, **אמר רבי יהודה, אימתי,** מקדימין בני הכפרים לאחר עשר ולשנים עשר ולשלשה עשר **מקום שנכנסין בשני ובחמישי.** אבל **מקום** שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי, אין קורין אותה אלא בזמנה. חוץ מן חל בשבת שקורין בערב שבת: **ד) קראו** את המגלה באדר הראשון שלא חל בשבת שקורין בערב שבת: **ד) קראו** את המגלה **באדר הראשון** ונתעברה **השנה,** בזמן שקדשה את חדש **הבא** אבל **אם** לא קדשה אלא לעצמו, **אלא סתרים,** חכמים **לזה** הזיעו קרבן שקבוע לו זמן לכל קרבן שקבוע לו זמן אינו נקרב בבמה בקריאת דקרבנות שלא הקריבו לבמה כגון שעיירי עבודה זרה ופר העלם יום קבוע לו צבור לא היו קרבין אפילו בבמה גדולה, **זה הכלל, כל שהוא נדר ונדב,** שבא בנדבה אלא מן נדר **קרב בבמה,** וכל שאינו לא נדר ולא נדב, **אינו קרב בבמה** קטנה: **יא)** הפרש בין משכן שילה לירושלים, שבנבה בית המקדש, **אלא שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה,** כל מקום שיכול לראות משם את שילה, **ובירושלים** אוכלין לפנים מן החומה, **וכאן** בשילה וכאן בירושלים **קדשי קדשים** נאכלים רק לפנים מן הקלעים. אז חומת העזרה, **קדשת שילה** יש אחריה **התר,** הבמות שלחרבה שילה, **וקדשת ירושלים אין אחריה התר,** אפילו לחרב ראון שיבנה בהמדרה בימינו אמן.

פרק ב א) הקורא **את המגלה למפרע,** שקרא פסוקים אחרונים לפני ראשונים וכן פרשיות אחרונות לפני שקרא הראשונות **לא יצא.** דכתיב "ונקרית" "ונעשים" מה עשיה עשית הימים אי אפשר למפרע היינו אינו יכול להיות חמשה עשר לפני ארבעה עשר, דיליף דכתיב "קראה על פה, לא יצא. דיליף דכתיב (שמות יח, יד) "כתוב אות זכרון בספר" **קראה תרגום,** ואינו מבין, **או בכל לשון** אינו מבין הלשון שקרא **לא יצא, אבל קורא לשונות בלעז,** ובלבד שתהא כתובה בלעז דאי לא הכי הוי כל פה, וכל לשון שאינו לשון קודש נקרא לע"ז **והלועז שמעם אשורית,** אף על פי שאינו מבין **יצא,** דאנו גם לא מבינים פי' הכתוב (אסתר ח, י) המתרגמים בני הרמכים. **ב) קראה סורגין,** שהפסיק באמצע ואפילו שהה יותר מכדי לגמר כלה, וכן **ומתנמנם,** כגון שקורין אותו ועונה **יצא, היה כותבה,** למגלה וקורא משגילה כשרה **ובשנקנתום,** מי נחשת וכן אם כתבה **על הניר** שהיה עושה מעשיהם, **ועל הדפתרא,** עור שלא עבד כל צרכו **לא יצא,** בקריאה **זו עד שתהא כתובה** בכתב **אשורית על הספר** של קלף, **ובדיו,** וכתב ב"י שהעיקר שבדבר שיעשה אדם דיו יהא בדבר שיתקיים ויהא נכר על הקלף: **ג) גן עיר** שצריך לקרות המגלה בארבעה עשר באדר, **שהקל** בליל ארבעה עשר לכרך שזמנו בחמשה עשר, וכן **וכן כרך** שזמנו בחמשה עשר **שהקל** ליום ארבעה עשר, אם **הוקל עתיד לחזור למקומו,** בלילה כשיעקיעך לקרות המגילה במקום

משניות מבוארות

מסֶכֶת מְגִלָּה פרק ב

ד) אין בין המודר הנאה מחברו למודר ממנו מאכל, אלא דרישת הרגל שמפדר הנאה, אסור לכפנם ברשותו של חבירו, ומפדר מאכל מתר. **ובלים שאין עושין בהן אכל נפש.** שאם סורים להשאיל למפדר הנאה ומתרים למפדר מאכל, ודקנקא המפקדם שאסור, ושוב לא יתרו אפלו אחר הפסח, **אבל במקום שמשכירין** זה זה אסור, דעל ידי שמרוחין המעות שהיה צריך לשלם הוי הנאה הבאה לידי מאכל, דהרי יכול לקנות בו אכל. **אין בין נדרים** שאמר הרי עלי קרבן, **לנדבות** שאמר הרי זו קרבן, אלא **שהנדרים** חיב באחריותן, אם אבדה צריך להביא קרבן אחר דהוא חיב בקרבן ונדבות אינו חיב באחריותן, הרי זו אמר ויכין שאין הבהמה קימת פיטור, אבל לענין לעבר אבל תאחר שניהם שוים: **ז)** אין בין **הראשה שתי ראיות** אין בינם אחד ובין בשני ימים, **לראשה שלש,** אלא **קרבן,** שהראשה כ' ראיות אינו צריך להביא קרבן, והראשה שלש צריך להביא קרבן, שני תורים או שני בני בקר, אבל לענין שלחה אחד לעולה, אבל לענין לטפא משקה שאוכר עליו ומושב שישוב עליו זו הראשה ב' וזה הראשה ג' שוין שהחלט שהוא טמא, וכן לספירת ד' ימים נקיים קודם שמקבל משיפסיק לראות זה וזה שוין. **אין בין מצרע מסגר** שצריך להסגר לדעת שם יתפשט הנגע, **למצרע מחלט,** שהחלט שהוא טמא. אין ביניהן **אלא פריעה** שצריך המחלט לגדל שער, **ופרימה.** לקרוע בגדיו, אבל לענין שלחה אחד למחנה ולטמא הנוגע בו ולכל דיני טומאה זה המסגר וזה המחלט שוין. **אין בין** מאורע שהיה **טהור מתוך הסגר** הנגע, **לטהור מתוך החלט,** שנתרפא מצרעתו ביום שנרפא **אלא תגלחת** שהמחלט שנתרפא מגלח כל שערו. **ובפרים** שצריך לקריבה שתי צפרים ביום טהרתו, אבל לענין טבילה זה וזה שוין, ולא מזכיר אשם ולא לג שמן שצריך לקרבן שנתרפא לקריבה. דבקרבנות שבשמיני לא קא מירי: **ח)** אין **בין פרים** תורה בריאים וכתובים, **לתפלין ומזוזות, אלא שהפרים נכתבין בכל לשון,** של האמות וגם בכתב שלקן, **ותפלין ומזוזות אין נכתבות אלא בכתב אשורית,** ובלשון הקודש, **רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף בפרים לא התירו שיכתבו אלא יונית,** דכתיב (בראשית יט, כז) "ויפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם", כלומר הלשון של יפת ישכן באהלי שם, שהיא היתה יפה שבכתב הנעמים: **ט)** אין **בין המשוח בשמן המשחה לבין המצרפן בגדים,** שהיה לבוש שמונה בגדים ולא היה משוח בשמן המשחה מימי שיגיעו שמנו שמן המשחה **אלא בר הבא על כל המצות.** שרק כהן משוח אינו אם לא לחטאת אם שגג והורה בדבר שידונו קרת לחבר ועשה בהוראתו, אבל לענין פר יום הכפורים ועשירית האיפה שוין, **אין בין כהן** מרבה לכהן **ועבר** ושמו אחר תחתיו, וכשנטהר וחזר **משמש** אין נפקא מינה בינו **לכהן שעבר,** היה לממלא מקומו ועתה עבר, **אלא פר יום הכפורים** שאי אפשר לקרביב שנים, **ועשירית האיפה,** מנחת חבתין שבכל יום שמביא הכהן המשמש, אבל לענין הלבש שמונה בגדים אם בא לעבד עבודה, זה וזה שוין, ושניהם מצוין על הבתולה, דכתיב (ויקרא כא, יג) "והוא אשה בתולתיה

ד) אין בין המודר הנאה מחברו למודר ממנו מאכל, אלא דרישת הרגל שמפדר הנאה, אסור לכפנם ברשותו של חבירו, ומפדר מאכל מתר. ובלים שאין עושין בהן אכל נפש. שאם סורים להשאיל למפדר הנאה ומתרים למפדר מאכל, ודקנקא המפקדם שאסור, ושוב לא יתרו אפלו אחר הפסח, **אבל במקום שמשכירין** זה זה אסור, דעל ידי שמרוחין המעות שהיה צריך לשלם הוי הנאה הבאה לידי מאכל, דהרי יכול לקנות בו אכל. **אין בין נדרים** שאמר הרי עלי קרבן, **לנדבות** שאמר הרי זו קרבן, **אלא שהנדרים חיב באחריותן,** אם אבדה צריך להביא קרבן אחר דהוא חיב בקרבן ונדבות אינו חיב באחריותן, הרי זו אמר ויכין שאין הבהמה קימת פיטור, אבל לענין לעבר אבל תאחר שניהם שוים: **ז)** אין **בין הראשה שתי ראיות** אין בינם אחד ובין בשני ימים, **לראשה שלש, אלא קרבן,** שהראשה כ' ראיות אינו צריך להביא קרבן, והראשה שלש צריך להביא קרבן, שני תורים או שני בני בקר, אבל לשלחה אחד לעולה, אבל לענין לטפא משקה שאוכר עליו ומושב שישוב עליו זו הראשה ג' וזה הראשה ב' שוין שהחלט שהוא טמא, וכן לספירת ד' ימים נקיים קודם שמקבל משיפסיק לראות זה וזה שוין. **אין בין מצרע מסגר** שצריך להסגר לדעת שם יתפשט הנגע, **למצרע מחלט,** שהחלט שהוא טמא. אין ביניהן **אלא פריעה** שצריך המחלט לגדל שער, **ופרימה.** לקרוע בגדיו, אבל לענין שלחה אחד למחנה ולטמא הנוגע בו ולכל דיני טומאה זה המסגר וזה המחלט שוין. **אין בין** מאורע שהיה **טהור מתוך הסגר** הנגע, **לטהור מתוך החלט,** שנתרפא מצרעתו ביום שנרפא **אלא תגלחת** שהמחלט שנתרפא מגלח כל שערו. **ובפרים** שצריך לקריבה שתי צפרים ביום טהרתו, אבל לענין טבילה זה וזה שוין, ולא מזכיר אשם ולא לג שמן

ח) אין בין פרים תורה בריאים וכתובים, **לתפלין ומזוזות, אלא שהפרים נכתבין בכל לשון,** של האמות וגם בכתב שלקן, **ותפלין ומזוזות אין נכתבות אלא בכתב אשורית,** ובלשון הקודש, **רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף בפרים לא התירו שיכתבו אלא יונית,** דכתיב (בראשית יט, כז) "ויפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם", כלומר הלשון של יפת ישכן באהלי שם, שהיא היתה יפה שבכתב הנעמים: **ט)** אין **בין המשוח בשמן המשחה לבין המצרפן בגדים,** שהיה לבוש שמונה בגדים ולא היה משוח בשמן המשחה מימי שיגיעו שמנו שמן המשחה **אלא בר הבא על כל המצות.** שרק כהן משוח אינו אם לא לחטאת אם שגג והורה בדבר שידונו קרת לחבר ועשה בהוראתו, אבל לענין פר יום הכפורים ועשירית האיפה שוין, **אין בין כהן** מרבה לכהן **ועבר** ושמו אחר תחתיו, וכשנטהר וחזר **משמש** אין נפקא מינה בינו **לכהן שעבר,** היה לממלא מקומו ועתה עבר, **אלא פר יום הכפורים** שאי אפשר לקריבה שנים, **ועשירית האיפה,** מנחת חבתין שבכל יום שמביא הכהן המשמש, אבל לענין הלבש שמונה בגדים אם בא לעבד עבודה, זה וזה שוין, ושניהם מצוין על הבתולה, דכתיב (ויקרא כא, יג) "והוא אשה בתולתיה